

НАКЪСАНО

Къси пасове за съвременното ни изкуство

между

Борис Костадинов и Венцислав Занков

Разговор преди откриване на изложбата „МолекулАрт”

Галерия Райко Алексиев, ул. Раковски 125 София

Кураторът Борис Костадинов в галерия “Райко Алексиев” /фото В.Занков/

-

- ВЗ — Кажете сега нещо за тази изложба. Каква е тая изложба?
- БК — Много е хубава тази изложба.
- ВЗ — Ама как се казва.
- БК — Казва се МолекулАрт
- ВЗ — Добре де, това не е ли малко изхабено — цялата тази история с био-, нано-не-знам-си-кво-си?
- БК — Не е изхабено. Тук даже хич не е изхабено, щото ...
- ВЗ — ... нали Боряна, Олег нещо правеха навремето — биоарт, тинтири-минтири.
- БК — Е, как ще е изхабено това нещо, като хората въобще не са чували за нещо такова!?
- ВЗ — Ами, вие нали правихте изложба с/за клониране — кога беше ... с Дани /Даниела Костова/ в Ирида /галерия Ирида/?
- БК — Е, то мина много време от тогава. Мина много време и се забрави за това нещо. Що, ти чувал ли си някой за това да говори?
- ВЗ — Къде, тук ли?

- БК — Ми тука.
- ВЗ — Не. Аз гледах, по Испания имаше наскоро разни неща, много готини, красиви, украсени — беше нещо за изкуствен живот.
- БК — Тя /изложбата/ не е нищо ново по принцип като тема, нито е технологично изкуство това, което показваме. Затова и не участват примерно Боряна и Олег, защото идеята беше да участват хора, които принципно не се занимават с такъв тип изкуство.
- ВЗ — Те понеже се занимават много с биотехнологично изкуство...
- БК — ... кой,
- ВЗ — Боряна и Олег
- БК — ...е, в крайна сметка, ако те не се занимават, кой друг се занимава.
- ВЗ — Никой.
- БК — Е, ми, никой. Обаче точно това им беше интересното на хората, които участват в МолекулАрт — искаха да правят неща, свързани с това.
- ВЗ — Добре, къде е молекулярното в цялата тази изложба?
- БК — Не е буквално.
- ВЗ — Не, ако е “молекулярно” в този смисъл — технология, общество и светло бъдеще, това общо взето е една модерна насока, късен Модернизъм...
- БК — ...много философстваш...
- ВЗ — Не е ли така?!
- БК — Не знам дали е късен Модернизъм.

.....

- ВЗ — Тази лампа каква е, сега?
- БК — Не я снимай сега, защото не е включена.
- ВЗ — Нищо, аз ще обясня — лампата не свети, тя е осветена, за да свети, свети с отразена светлина.

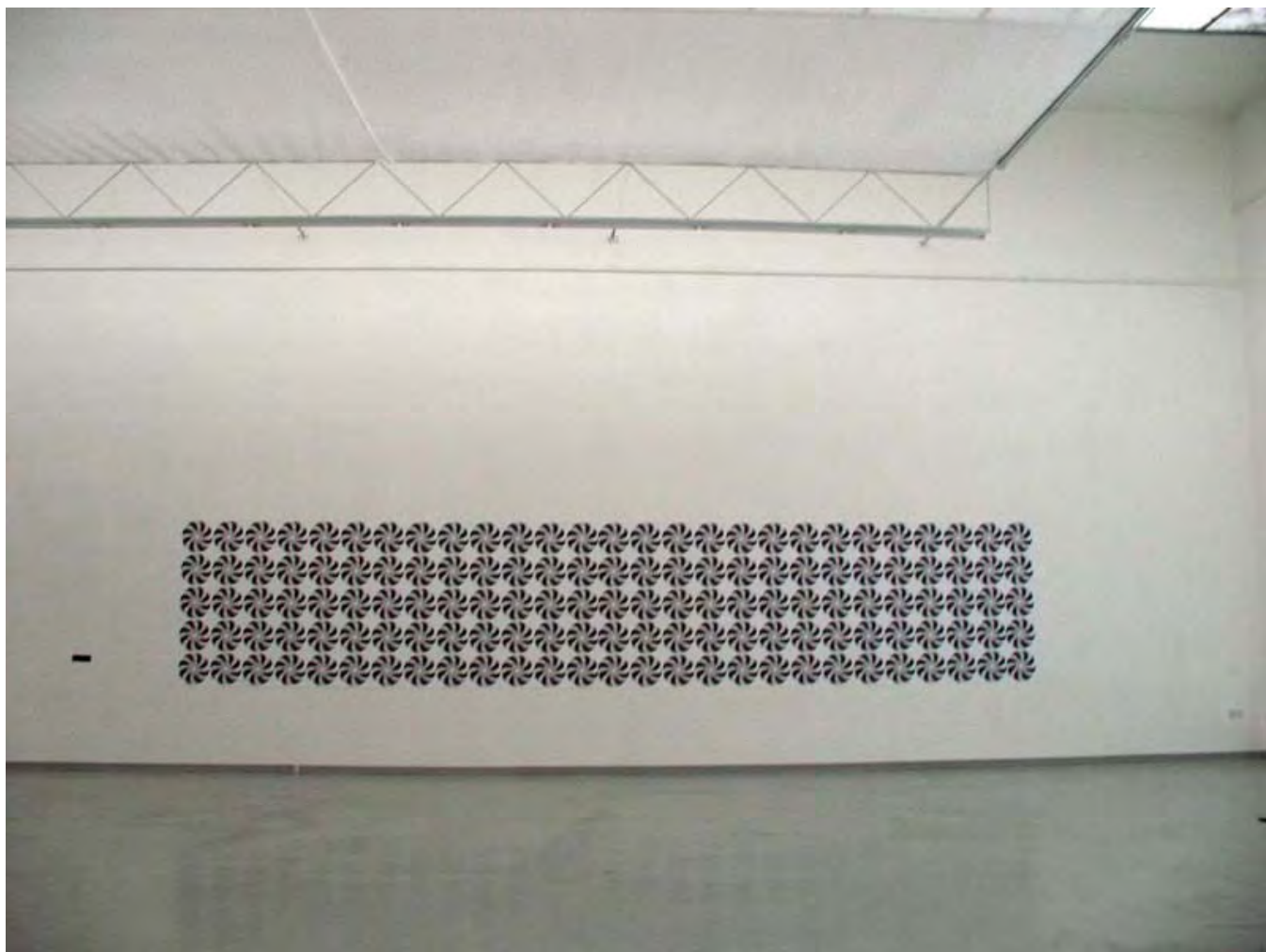

Лампата на Иво Мудов /фото Занков/

- БК — Ела да видиш тук — на мен ми беше много интересен Сибин Василев, който работи в Берлин и се занимава със саунд инсталации. Една от любимите ми работи е този високоговорител. Композирал е едно парче, което е музикално произведение, което е обаче на толкова ниска честота, че не се улавя от ухото — обаче колоната вибрира — хората мислят че има някакъв механизъм, а то няма нищо — просто това е музика. Звукът съществува, но не се чува от човешкото ухо, но става така, че механично се произвежда звук от други частици, които са върху тонколоната.

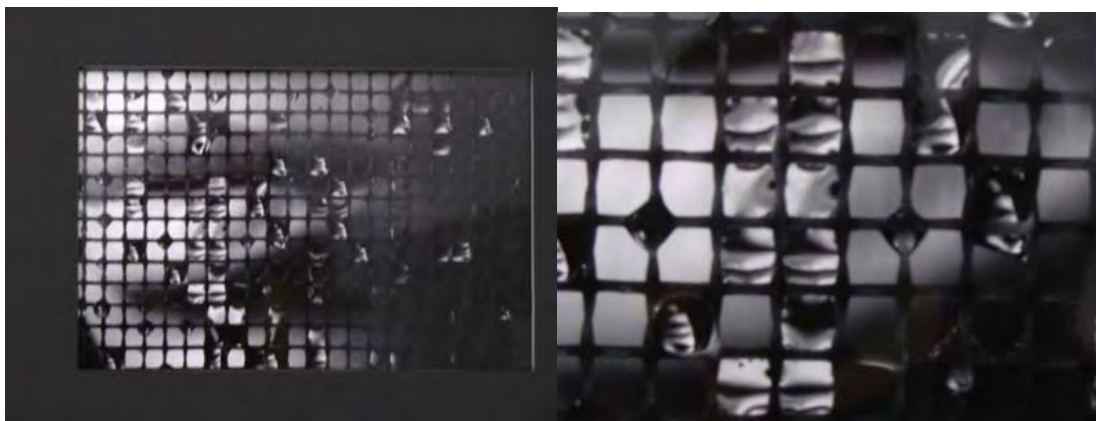

- ВЗ — Хипнотизиращо е това вибриране.
- БК — Друга хипнотизираща работа е класически Оп арт /оптично изкуство/ и е на Гергана Михова.

Гергана Михова. *фото В.Занков

- ВЗ — И к`во е това — принт ли е?
- БК — Да, на хартия, ама като го снимаш с камера не се “върти”.
- ВЗ — А иначе, „върти” ли се?
- БК — Да — като го гледаш по-продължително време тия кръгове почват да ти се въртят

- БК — А това е работата на Павел Червенков и Сандра Клинчева — отдалеч изглежда като класическа арт фотография. Като се приближиш, виждаш, че това е една мрежа, зад мрежата е самата Сандра без фокус, а в миниатюрните капчици по мрежата се вижда много по-ясно нейното лице.
- ВЗ — Наопаки обаче, като се отдалечиш, се виждат зад мрежата без фокус само устните — ааа много добре...
- БК — ...красивичко е, да. И умно.
-

Павел Червенков и Сандра Клиичева /фото Ф.Занков/

- ВЗ — Тези живописни работи са ми много изхабени вече.
- БК — Е тя е толкова млада, че тепърва почва да ги прави тези неща, прави ги от година и нещо.
- ВЗ — От пет години.
- БК — От пет години ли — преди пет години е била в гимназията.
- ВЗ — В академията, а кой е изобразен всъщност?
- БК — Ха, той не знае кой е това!
- ВЗ — Това тя ли е, самата тя ли е?
- БК — Самата тя, това са автопортрети.
- ВЗ — Че то не си прилича.
- БК — Как да не си прилича!? Виждал ли си я?
- ВЗ — Виждал съм я.
- БК — Михаела?!
- ВЗ — Михаела!? Коя?
- БК — Власева.
- ВЗ — Неее, аз мислех, че е тая, бе, тази ... как се казваше...дето рисува на Недко Солаков “калашниците”.
- БК — Те са две, това е едната от тях.
- ВЗ — Как се казваше другата?
- БК — Другата не помня как.
- ВЗ — Све ... Светозара Александрова?
- БК — А така — Светозара Александрова.
- ВЗ — На нейния стил ми заприлича.
- БК — Двете са работили заедно и затова си приличат.
- ВЗ — Много са близки и дори като колорит.
- БК — Светозара Александрова и Михаела Власева и двете рисуваха автоматите /на Солаков, показани на биеналето във Венеция 2007 Б.Р./
- ВЗ — Грешката ми е вярна като помислих в първия момент, че е Светозара... и какво показва кола маска? Малко ми идва във формат — сериал “Клъцни-срежи”.
- БК — Що филмът си е много съвременен.

Михаела Власева /фото В.Занков/

.....

ВЗ — Какво е — мозък?

-
- БК — Да.
- ВЗ — И к`ъв е тоя мозък — свети ли, или не?

- БК — Не, това е мозък, изрязан от метал с лазер. И лазерът много перфектно реже, виж контура, как се виждат пикселите. Не един е мозъкът — това са три мозъка и работата се казва “Една мисъл, в друга мисъл, в друга мисъл”.
- ВЗ — Това ми харесва. Е това е изкуство вече.
- БК — Всичко е изкуство.
- ВЗ — Мозък, който изглежда като паяжина, като мрежа — мисълта като мрежа. Много мрежесто, и като го погледнеш абстрактно има център и е като паяжина. Много красиво. А в на Дани работата, това което единствено ме притеснява, то е подкупващо, но ме притеснява, че изглежда като кадър от “Междузвездни войни” на бар на края на Вселената.
- БК — Тази работа е реплика на една реклама, която е на Арктик кат, които са моторни шейни и всъщност в рекламата на мястото на кукера е Йети и са в подобна стая, обаче отзад има един прозорец, през който влиза слънце и слоганът е “В очакване на зимата”. Те седят, навън пече слънце и те не могат да си карат шейните.

- ВЗ — Другото което ме смути когато я видях тази снимка за първи път е онагледяване на онова, което германците наричат Мулти-Култи — мултикултурализмът, но някак по домашному. И ето всички седнали кротко и гледат. Въпросът е, че всички гледат извън кадъра, в телевизора, което ги обединява — обединяващо в “Мулти”-то е телевизорът.
- БК — Да, ама идеята е, че те изглеждат, че гледат телевизия, но всъщност са обвързани с кабел.
- ВЗ — Да, видях го.
- БК — И всъщност това са проекциите на телевизията, които са много характерни за обществото тук. Кукерът като символ на националното, слави трифонов /с малки букви/, българското и така нататък, Тя като поп-фолк звезда, Полицаят, представляващ властта, и Ученият...
- ВЗ — Е, много сложно стана. На мен ми изглежда по-скоро като спирка, “Спирка край пътя” — братя Стругатски — седят си нек`ви и чакат в бар на края на Вселената...

Даниела Костова –Без заглавие

- БК — Много добре си реши, Дани, да не слага заглавие. По едно време имаше три варианта. Сега може за някой да прозвучи глупаво това “Без заглавие” . Тя нарочно го направи — “без заглавие” за да си я тълкуват както си искат.
- ВЗ — Така е по-добре. Иначе ще подведе със заглавие в някаква посока, а те стоят в очакване, гледайки към телевизора. Не виждаме какво става на екрана. Виждаме реакциите или по-скоро липсата на реакция. Ние сме зрители на зрители, за които ние отсъстваме. Единствено имаме чувството, че кукерът гледа към нас.

Ти как така реши да правиш изложба? Мислех, че беше се отказал от такива дейности.

- БК — Стана ми интересно.
- ВЗ — Ти тук кандидатстваш. Залата е към СБХ ? Или не? Трябвало е миналата година да дадеш заявка...
- БК — Не знам кога се дава заявка.
- ВЗ — Кога си дал заявка за галерията?
- БК — Аз не съм кандидатствал за изложба в тази галерия.
- ВЗ — Така ли? А кой тогава?
- БК — СБХ са имали свободно място в графика на галерията.
- ВЗ — Как е станало засичането, че да ползваш залата сега?
- БК — Ми ей така — нямаше кой да прави изложби и...
- ВЗ — И ти готов — събра ги, за колко време ги събра /авторите и работите/?
- БК — Като бяха тука — те повечето нали в чужбина живеят — и си говорихме, и си решиха, че им се прави изложба. За месец и половина — страшно бързо направена изложба.
- ВЗ — Аз от това се изненадах. Ти от доста време се занимаваш със съвсем други неща и ми се стори странно да си го мислил и планирал това от една година; да кандидатстваш в СБХ за да запазиш зала за следващата година. Викам си — това не е твой стил.
- БК — Със СБХ също имаше интересни случки — не разправии, но, примерно, в тази зала, която е най-хубавата в София, те не разрешават да се бодат стените. Работата на Иво Мудов през деня ще е абсолютно нефункционална, защото помещението трябваше да е тъмно, а те не разрешават да се затъмнява отгоре, защото конструкцията била много фина, и можела да падне.
- ВЗ — Можело е някакъв черен найлон да се сложи отгоре.
- БК — Е да, но няма и кой технически да го изпълни, защото нямаме асистенти.
- ВЗ — А кой е спонсорът — гледай к`во става тука, откъде средства за изложба, коктейл — кой ви спонсорира?

- БК — Нямаме спонсор, с наши пари си го правим.